

forholdene i Vinderup. Endvidere takker jeg for de 5,000 Kr. paa Landbrugsministeriets Budget til Landsforeningen „Arbejdeadler”. Denne Forening, der blev stiftet i Fjor, og som har 10,000 Medlemmer ud over hele Landet og hver Uge faar flere, har til Formaal at vænne Folk til at give Arbejde i Stedet for Almisse og at sætte en Grænse for den Vagabondering, som vort Land lider under. Der er endog kommet en Deputation fra Frankrig, som havde hørt om, at Vagabonderingen i Danmark allerede var afskaffet. Det er den ikke, men det Arbejde, som her er begyndt, hviler i alt Fald paa en udmærket Idé, derom kan vist ingen tvivle. Hvordan den bliver udført i Praksis, er et andet Spørgsmaal. Den for vort Samfund skadelige Almissegivning, der ødelægger baade den, der giver, og den, der tager imod, maa man se at komme til Livs. Denne Almissegivning dels af Frygt, dels af Barmhertighed er i Almindelighed af det onde, thi den fører til den Vagabondering, som er en Kræftskade for en stor Del af vort Land. Hvad Landsforeningen vil, er at faa Folk til i Stedet for at give Almisse at give deres Bidrag til Foreningen, der opretter Forplejningsstationer rundt omkring i Landet med 2—3 Mils Mellemrum, hvor de vedkommende kunne faa Arbejde og for det Arbejde, de gøre, faa Kost og Logi, men intet andet. Det er Mening, at disse Stationer skulle fungere som en Slags Arbejdsanvisningskontorer med en Centralstation i hvert Amt. De, der have Lyst til at arbejde, blive sendte over til en Koloni, hvortil Landsforeningen har købt Jord ovre ved Gludsted Statsplantage, og dertil er det, at disse 5,000 Kr. skulle benyttes. Man kan nemlig ikke faa Arbejds-kraft til at holde Statsplantagerne vedlige. Det er en underlig Ting at tænke sig, at Staten giver Penge ud til Afhjælpning af Arbejdsløshed — det er efter min Mening en aldeles fortræffelig Lov, det er ikke for at kritisere den, jeg siger det —, men samtidig kan Staten ved sine egne Plantager ikke faa tilstrækkelig Arbejds-kraft. Landsforeningen har altsaa købt Jord, men nu skulde den have disse 5,000 Kr. til at bygge Barakker og Bestyrerbolig for, saa at de, der komme derover, kunne faa stadigt Arbejde, og der er der Plads til at skaffe dem et blivende Hjem, der have Lyst til at faa det. Hvordan det skal gaa med denne Forening, beror paa, hvordan man forstaar at gennemføre Ideen, men at Ideen: Arbejde i Stedet Almisse, er rigtig, ville alle i dette Ting sikkert indrømme. Jeg haaber derfor, at

denne Bevilling ikke skal møde nogen Vanskelighed.

Besparelserne paa dette Finanslovsforslag ere for en Del af en meget — lad mig sige — tvivlsom Art. Det er rimeligt, at man inddrager de Understøttelser, der ere givne til Foretagender, som nu kunne staa paa egne Ben, men som have maattet hjælpes. Nu da de kunne gaa uden Krykker, er det rimeligt, at man tager Krykkerne bort. Men det er jo ikke Tilfældet med nær alle disse Besparelser. Vi vide, at fra Landbrugets Side er det fremhævet, at der kan ske Besparelser paa Landbrugsministeriets Budget, og det er ogsaa sket. En enkelt Bevilling, den paa 82,000 Kr. til Smaa-plantninger og Hegn, som er strøgen, vil jeg meget bede for, ligesom andre i dette Ting have gjort. Man plejer at sige, at Nedgang paa Landbrugsministeriets Budget maa have til Følge, at man ogsaa gaar ned med Bidragene paa Kultusministeriets Budget. Det er Toner fra Agrarernes Magtdage her i Landet, Toner, som jeg dog ikke tror ere saa betydningsfulde, som de have været. Der er ingen Tvivl om, at den danske Landbostand forstaar Værdien af det Kulturarbejde, der gøres, selv om det ikke just kan siges at være direkte produktivt. Man ved, at en hel Del af det videnskabelige Arbejde har praktiske Følger — man behøver blot at tænke paa Fjord og de andre store videnskabelige Navne paa Landbrugets Omraade —, men at der ogsaa er en hel Del videnskabeligt Arbejde, hvis Nytte ikke direkte kan udmaales, og som dog betyder uhyre meget for vort Land. Det, at Danmark regnes iblandt, vi kunne godt sige, de ledende Lande blandt Kulturstaterne — dette lille Danmark, der paa Videnskabens og Kulturens Omraade indtager en Stilling, som er langt ud over den, man kunde vente i Forhold til Folketallet —, betyder mere for os, end vi kunne udmaale i Penge. Det er ikke uproduktive Udgifter, som gives med det Formaal at holde Danmark paa dette Niveau. Nu ere i Virkeligheden disse Udgifter ikke store, naar man sammenligner den danske Finanslov med andre Landes Finanslove. Hvad der herhjemme gives paa Finansloven til videnskabelige Formaal, er meget ringe, og Grunden til, at den danske Videnskab kan staa saa godt, som den staar, er naturligvis ikke alene det Materiale af Mennesker, der lever her, men ogsaa den, at vi have Carlsbergfondens og Sorø Akademis Midler. Prøv blot at tage det bort, som to private Mænd, Hol-